

Universitätsbibliothek Paderborn

**Novum Gratiæ Prodigium: Sive Vita Venerabilis Matris,
Sororis Joannæ à Jesu Maria Monialis Præcipui D. Claræ
Coenobii In Bvrgos**

**Ameyugo, Francisco de
Coloniæ Agrippinæ**

Caput IX. Dæmon incipit virtutem ejus impugnare, ac illa cum Dei auxilio
de eo triumphare.

urn:nbn:de:hbz:466:1-37120

Faciem lum, Divino vero gratum acceptas
sibi peruerit & ex-
teminat viro-
rum ocu-
los eius specie le-
dat. Nullus dubito quin Heroicum istud
facinus plurima corda Christiana
percellet ac immoliet Altera haec
jam est inustio faciei eius. Prima
fuit ut se Altissimo in mancipium
dicaret; Haec posterior est, ut man-
cipati servitutique Diaboli abre-
nuntiat. Utrumque vero nobis
manifestat interiores flamas Di-
vini Spiritus quibus Sot. nostra Jo-
anna arsit, siquidem a cadente ferro
igneve, nullatenus abhorrete divini
ignis & incendii, amorisque in pe-
ctore flagrantis indubitatum est
indictum.

CAPUT VIIIIL

Dæmon incipit virtutem eius impugnare,
ac illa cum DEI auxilio de eo
triumphare.

Nulla virtus inquit Lactantius
(de fals. sap. mſt. divin. l. 3. c.
28.) ad perfectum venit, quæ ho-
ste caruit, quæ eum non subegit deq;
eo triumphavit. Quippe ex doctri-
na Divi Thomæ Aquinatis (in 3.
dſt. 23. q. 1. art. 34. c. 1. in corp.)
nomen hoc virtus, suo in fonte tan-
tudem ac vim significat, seu re-
pugnantiam resistentiamque, quæ
sita est in pugna & bello, quod gerit
virtus cum adversario suo, nimicum
peccato ac Dæmone, suts hostibus.
Virtus
quod sit
officium.

congressu ac repugnantia, si virtus
vincat, triumphalibus coronis do-
natur. Eadem siquidem est bellan-
di ratio, & lex authoratis ac DEO
militantibus exercitibus, quæ terre-
næ militæ castris, in quibus volup-
tas desidiaque militis, nihil boni
generosivè animi portendit. Pug-
nare, ferre, inferreque vulnera, sunt
vera generosi & audentis animi sig-
na. Hinc plurimum addubito an
præcipuos inter Christi fideles, qui
necedum canonice inter Sanctos re-
lati sunt, quisquam reperiatur, qui *quisquam*
in arte ac audacia bellandi contra *Ioanua in*
stygios hostes, nostram Hero- *magna-*
dem generosamque Viraginem ex- *nimitate*
uperet, quandoquidem tota eius fe- *conferen-*
rè vita, nihil aliud fuit quam cruen-
ta cum dæmone eiusque satellito
dimicatio, qui illi quidem tormenta
ingentia doloresque intulere, at è
contra illa innumeratas, prorsusque
nobiles de eis retulit victorias.

Ab infantia eius nihil non egit *Varis*
spiritus malignus ut murum invictæ *artibus*
eius fortitudinis transcederet; om- *ab infan-*
nen in hoc possibilem impedit *tia à Dæ-*
conatum, omnem exhaustit artem. *monibus*
Quandoque visus est ei horribi *peitur.*
li specie, ad indicendum certamen,
minisque ac insultatione pavorem
illi incutiendum. Alias vero trans-
figuratus in Angelum lucis, loque-
batur ei ad speciem bona, cum suavi
quodam & amabili agendi modo;
tali ut nimicum pacto, astuque ei
imponeret. Quodam tempore suo
in Sacrario tota collecta atque in
DEUM absorpta, vident se circum-
fusam innumeris exercitibus stygi-
orum spirituum, qui arma gestan-

E tes

R III

36

tes manibus, parati erant ad dimicandum, ei velut certamen offerentes: O imbellis vos ac timidos canes! tantas qui copias adversus unam parvam puellam educitis in acriem, nimirum, quia nemo vestrum solus congressum audet. Interea omni ex parte Ioannam aggressi sunt; sed innocens hæc oculum antimis suspiriis implorabat opem Pastoris sui ac sponsi; qui etiam praesens quidem aderat ad eam iuvandam, differebat tamen sensibilem suam assistentiam & opem, quandoquidem summa teneretur voluptate in eius luctæ ac certaininis aspectu. Beelzebub vero haudquam moratus, hac sibi præcommoda occasione uti, transformat se protinus in personam Christi, sedens in sublimi throno majestatis, ostenditque se advenisse, ut distri-
ctum judicem, ab ea rationem po-

Dæmon flulaturus, totoque vulta iratum in Christi trucemque animum demonstrabat. **specie ei** Hoc spectaculum videbatur bona se visen- se Virginim mirum ac admodum triste, dum pre- tantoque exinde pavore correpta bet, ac in- est, ut tremore concuti, ac desiccare genti pa- inciperet: loquelâ anhilitaque in- vore recom- terclusis frigidus sudor toto a verti- plet. ce capitis ad plantas pedis corpore profluit. In summa, prorsus ignorabat quid ageret, quidve diceret. Angustia hæc eò gravior evasit, dum videret personatum judicem illum sibi per contemptum dorsum obvertentem, & circumstantes sty- gios spiritus illusoriè se alloquen- tes. Omiseram te! quam egregiè tu saluti tuæ consulisti, dum DÉ- US tibi dorsum objicit, tantopere-

que iratus est ut ipsa cernis. Impos- sibile effatu, quantum hæc omnia ei doloris acerbissimi attulerint. Divina verò adiuta manu & auxilio erecta, animum recipiens, larvatum illum judicem hisce alloquitur: "Si tu. prout tua exterior species ostendit Dominus meus JESUS Christus verus DEUS & homo es, adorote, sin verò Tartareus. Dæmones, tibi omnibusque tuis adhaerentibus abrenuncio. Facelße hinc maligne veterator, in abyssum inferni, quæ tibi & tuis omnibus est parata. Ad hæc verba totum orci emissariorum examen velut umbra ad lumen, evanuit. Ancilla verò Christi remansit in sua interiori domo tota anxia, hærens & desolata. Consuetæ namque hæ sunt ope- Diabol- carum rationes & effectus, quos in eius- visionum modi eventibus dæmon in anima effectus. parit.

Ad etum modum persæpe ei Dæmon in tenera ætate apparendo, testavit. Quod ipsamet fatetur, adiuncta præclara simul institutione. Hunc in modum inquit (vita ipsius n. 24.) apparuit mihi aliquoties in Angelum lucis transfigura-
tus, multaque mihi proferebat ad speciem bona, sed mox relinquit animam eo in statu, ut impossibile sit eum non agnoscere ex effectibus qui remanent in anima. Asse- vero ego si anima quæpiam sponte propria decipi nolit, hostem eam nunquam ad lapsum perduderū, præfertim si in nullo honorio cu- pida, sed humilis ac obediens sit. Vno diversio ingentem doctrinam in Epitomen illa coëgit. Duas ni-

mi-

mirum præcipuas virtutes, quas spiritu viventes animæ habere debent, ne à Satana circumveniantur. Prima est humilitas. Nam DEUS mysteria sua abscondit à sapientibus quod est superbus (Matib. 11. v. 25.) & solis revelat parvulis. id est humilibus, Daemon vero totus ex fraude compositus, quoniam semper superbus & ipsa iuperbia est, nunquam cum humilitate, aut humili animo convenire potest.

Anima humilis ac obediens decipi à dæmonie nequit

Altera virtus est obedientia, Confessariis aut spiritualibus Magistris exhibenda. Hi sunt duo canales, per quos DEUS lumen suum communicat hominibus. Hicet duabus virtutibus obarmata adeo fortis invictaque fuit Sor. Joanna, ut nunquam non de improbo satana gloriosam victoriam ac triumphos reportaret.

Postquam tentator advertit, pueram hanc DEI adiutorio mulierem fortem esse, hominum auxilio se affecuturum arbitrabatur, quod propriis viribus non posset. Et quia non ignorabat alios inter hostes, nocentiores multo domesticos prædemonibus ipsis esse, quippe qui boni specie ac sub candidæ mentis velamine, malum insinuant. Ideoque Matre Sororis Joanna velut instrumento fraudi suæ astutæque aptissimo, uti constituit Dominam hæc multis à DEO ornata erat donis ac virtutibus, ex adverso tamen honoris ac gloriæ appetens humanique respectus plus justo studiosa, libenterque vidisset, si filia eius non solum in minore aliis filiabus æstimatione non esset, sed præ illis e-

tiam majore in honore haberetur. Hac intempestiva honoris prurigine oestroque incitata, filiæ suæ, instinctu mali dæmonis, cum munusculis verborum lenociniis persuadere, promovereque conata est, ut se pro recepto more, seu vulgo Alla modè vestire, concinnos comedere, formæ studere, oris venustatis cum primis curam gerere, pretiosis indumentis byssoque teneriore tegi, seque ad plausum pomparamque ostentaret. Quoniam aiebat, inconveniens esset, eximia pulchritudinis collata sibi divinitus dona, de industria obtegere, oculisque hominum informem, indecoram neglegamque apparere. Filia mea, aiebat, Virtus non in exteriori consistit specie, hoc namque stœpè numero fallax DEOque adversum. Vera Virtus sita est intus in anima: compositio vero ornatusque corporis, interiori statui animæ repugnat. Potes exterius, quo aliae nobiles filiæ cultu corporis indui, intus nihilominus sancta esse, siquidem & Christus præcepit ut reddamus, quæ sunt Cæsar, Cæsari, & quæ sunt DEI DEO, ex quo cognoscere licet, quod DEUS velit cursui ritibusq; seculi nos accommodemus, ac quis suo se statui attempret. Siquidem evenire potest, ut vilis persona quæpiam in tenui fortuna æquè peccare queat, ac nobilis locuplesque alia in multis opibus.

E 2 eas

*Quantus
sub blan-
da suscio-
ne dolus.*

*Inimici
hominis
domestici
eius.*

eas, sanè teneris statui tuo convenienter vestire; atq; ornare, præsertim cum id optimo ab animo præcedat, nec Dei placito reptignet. Estq; hæc tua obligatio ex eo gravior, quod id parentes tui fieri iubant. Provisum tibi est affatum à nobis meque Patre que tuo de mundo muliebri, multipli rarioreq; cymmeliorum apparatu. Age igitur filia mea, eam utrique præsta gratiam, teque deinceps ornatius conuesti ac compone, conformiter videlicet nobilitate conditioni, alioquin & DEUM offendes, & nobis displicebis. Audiebat hæc Matris monita humilis filia. Quiā verò in anima sua, DEO inspirante, toto diversum cælo sentiebat, nimirum ut amore Sponsi sui omni vano ornatui nuncium remitteret, visa est illi ea Matris adhortatio, carmen cantusque Syrenum esse, quæ dulci sono auditentes fascinant, & vitam ipsam ad extrellum admunt. Quare ubi sub Politicarum rationum velo errorem Matris perpendit, penitissimis cordis fibris, totoque commota animo subitmet ipsi in silentio istud responsum dedit: Etiamne fieri potuit, ut Mater persuadere mihi miteretur, negotium istud liquido malum, bonum tamen sanctumque esset.

Responsum à Joanna ad Matrem Lenocinantis dicta. An non ego me sat accummode meo statui: vestios. Ergone id faciendo ad morem placitumque de-

“Irrântis mundi supervacuè, exotitio ac alamode? Nimirum meam lenocinantis reddam divite cultu ornatuq; predicta da-“tioso, eo pasto tanto magis ad libi-“dinem viros concitem. Profecto-

“mulieri quæ Deo placere cupit, “neutiquā ad eum modū hominibus “complacendum est. Docent nos “Sancti Patres: Clemens Alexandr. “(z. de Prædag. Tertul. de vel. Virg. c. 3.) Ornatus
femina-
rum quid
indicit. “Quod superfluus ornatus corporis, curaque compositi vultus; in coniugatis signum sit perfidae, in solutis petulantiae ac lasciviae, nec fæminarum ulla quæ spectari amat in plateis, immodico luxu vestium “ornatuque corporis à peccato excusari queat. Hæc mens era nostræ à DEO illustratae Virgini, ne ramen. Matri nimium adverfatetur, aversionemque pareret, promisit se ei quantum fas fuerit, morem gesturam. Mater verò plūs etiam exigebat. Verum Joanna obviebat humili responso Matri; plura-nimirum in sua potestate non esse. Igitur eo in negotio perpetuus adversus filiam Matris erat clamor ac pugna. Vnde una ex parte filiae eximia sanctitas, ex altera insignis Matris imprudentia clare elucescit. Et quidem quantum filiam attinet, vix aliud maius clarissimum signum perfectionis reperias, quam quod juvenis, decora, eximie venusta, nobilisque filia utique adeo, à vano, pretioso splendidoque ornatu cultuque abhorret, cum alioquin vanitati huic eius conditionis puellæ ad insaniam propè dedita sit. Imprudentia vero Matris facile hinc deprehenditur, quod filiam suam ad majorem luxus vanitatem impelleret, cum tamen obligata esset, eam ad majorem puritatem animæ inducere. O quot matres sunt, huic matris similes! Cura hæc formæ filiarum, est malum cancer.

cancro non impar aut absimile, quod jam eo ulque sensim invaluit, tamque latè serpsit, ut hodie ullo vix medicamine arteque personari possit: quandoquidem matres, quæ filiabus suis in magistras ac præceptrices Virtutis ac vite dastæ sunt, per superfluum exoticumque ornatum ac vestitum ansam eis præbent luxus, & omnigenæ vanitatis ac lasciviae, quibus demum in prolibus naturæ indolisque bonitas depravatur, malitia vero nutritur & roboratur. Ad extreum ea stulta vanitate & vana stultitia juvenculæ adeo inescantur, irretiuntur, tenentur ut velut germanæ mundi proles. DEO Conditori impudenter dorsum obvertant. O vos Matres! quam districtam a vobis exigit supremus orbis judex, institutiois educationisque filiarum veritatem rationem?

CAPUT X.

De Sororis Joannæ ingenti cupiditate ac desiderio Religiæ Status, & Monastica vita. Mater ei in hoc adversatur, aufert illi instrumenta omnia pœnitentia. Christus

Dominus invitat eam cruce
sua ad pasiendum.

Veritatum est effatum Divi Gregorii Magni (hom. 36. sup. Ioan. Eccl. 24. n. 29.) quodq[ue]nto amplius quævis anima gratia Divinæ particeps effecta est, tanto magis etiam & ardentius DEUM desideret. Inter DEUM quippe & Creaturas etiam hoc interest, quod terrena bona priusquam possi lentur, humana desideria accendunt, postquam vero manibus tenentur, fastidium nobis generant. At vero

summum bonum, DEUS videlicet exhilarat animam, quæ eum possidet, & per talem possessionem anima desiderio ac cupiditate DEI, magis magisque semper accenditur, & quo amplior fuerit eius possessio, eo majus ardentiusque est eius desiderium. Id eximie in se experta est Soror Joanna, Sexto ætatis anno, JESU Christo Cælesti Sponsa desponsata est, intereaque gustavit magis ac magis quam suavis ille sit. Talem ob saporem gustumque inde dies augescabant in eius pectore desideria magis ardiusque illi se uniendi. Cor eius erat perinde ac sponsæ in Cant. Cant. accensum ingenti desiderio dilecti sui. Quæsivit eum suavitissimis suspiriis & quæzulis vocibus, vellet tandem Divina sua promissa adimplere: Mi DE-

US ajebat illa, Notum tibi appri-
me est, qualiter sine ullo meo me-
rito infinita bonitati tuæ compla-

ciuit me in mea pueritia tibi in

sponsam eligere, pactaque illa

sponsalitiae Divinæ tuæ manus por-

rectione ac verbo Divino firmate,

qualiterque ego voluntatis meæ

libertatè totaliter tibi contradide-

rim. Evidem sat mihi cognitum

perspectumque est, Calum ter-

ramque prius transitura, quam

verborum tuorum effetti quid-

quam derogatum iri. Sed quando

videbo tu verbum istud tuum im-

pleatur? Nunquid cernis, quam

spe ista fluctuem, & quasi pende-

am in hac acerbissima mihi cruce?

Quam diu durabit amarissima ista

dilatio? Si iam nunc nostra com-

iunctio consumari potest, quidi-

necesse:

E 3

Inter ter-
rena ac
Divina
quantum
interit.